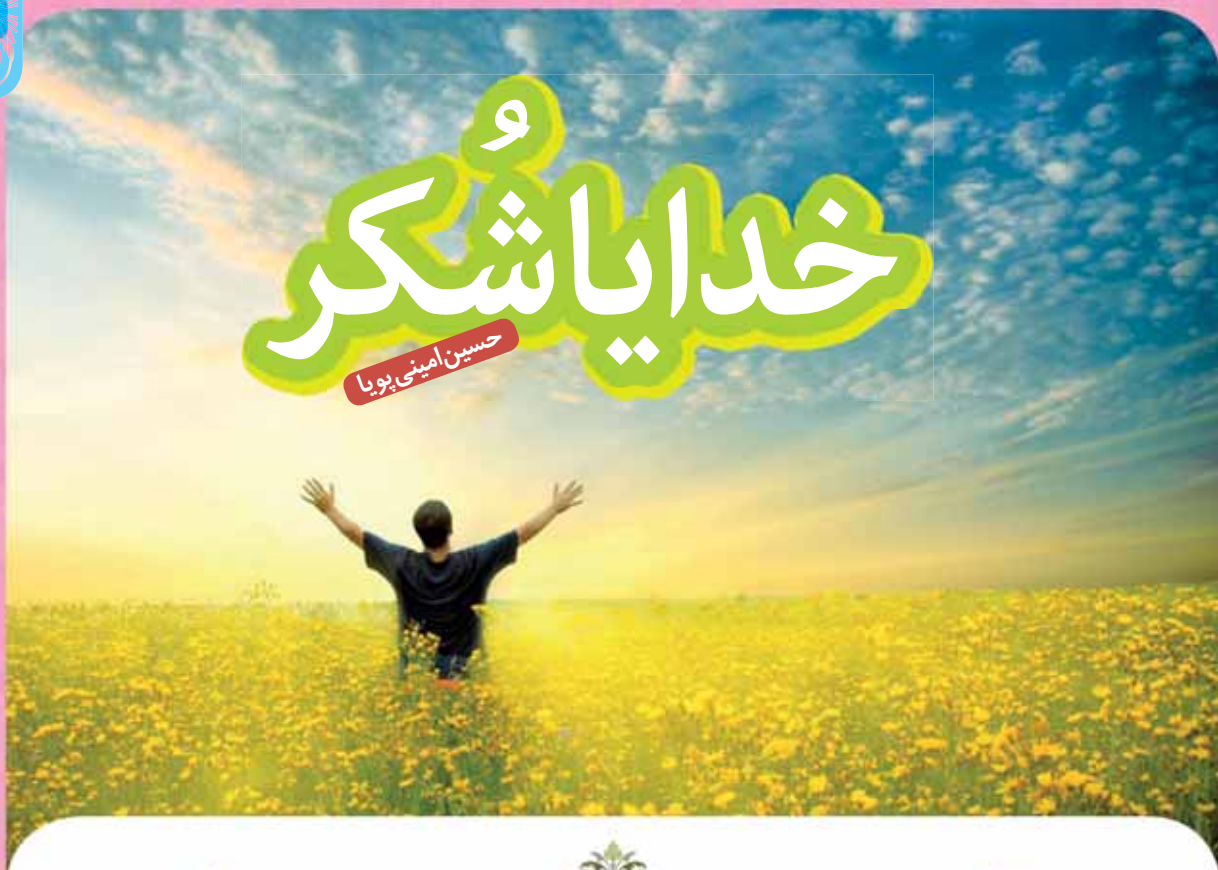

خدایا شکر

حسین امینی یویا

لئن شکر تم لازیدنکم [ابراهیم: ۷]

خدمتی کرد - پدر و مادر و دوستان و ... - سپاس گزاری کنیم. امام سجاد (ع) در این باره فرموده است: «خدای بزرگ به بنده‌ای از بندگانش در روز رستاخیز می‌فرماید: آیا از فلانی سپاس گزاری کردی؟ او می‌گوید: نه، پروردگارا، تو را شکر گزاردم. خداوند می‌فرماید: مرا نیز سپاس نگزارده‌ای اگر از او سپاس گزاری نکرده باشی.» [وسایل الشیعه، ج ۱۱، ص ۹۳۵]

دوستان خوبم

استفاده درست از نعمت‌ها و امکانات نوعی شکر گزاری است. اما نگهداری و حفاظت از نعمت‌های بزرگ عمومی چون زمین، آب، جنگل، گیاهان، منابع زیرزمینی و هر آنچه به گونه‌ای مورد استفاده همگانی است شکر بزرگ‌تر و مهم‌تری است. در مقابل، نابود کردن و آلوده ساختن منابع و محیط زیست به معنی ناسپاسی گسترده از نعمت‌های الهی است.

شکر نعمت‌های الهی از اخلاق نیک و انسانی است که بارها در قرآن به آن اشاره شده و مردم به آن سفارش شده‌اند. انسان باید نخست شکر گزار آفریننده و بخشنده نعمت‌ها؛ یعنی خداوند باشد. گرچه شکر همه نعمت‌های الهی به دلیل بی‌پایان بودن آن‌ها ناممکن است، ولی باید آدمی با هر چه در توان دارد خدای را سپاس گزارد.

بدون شک، خداوند در برابر نعمت‌هایی که می‌بخشد نیازی به شکر ما ندارد و اگر به شکر گزاری دستور داده است برای بازافزایی آن نعمت‌هاست. خدا در آیه فوق می‌فرماید: «اگر شکر گزاری کنید [نعمت خود را] بر شما خواهم افزود.»

یکی از شرایط شکر گزاری، بهره‌برداری درست و به اندازه از نعمت‌هاست؛ بنابراین هر گاه نعمت‌های الهی نادرست مصرف شود یا تباه گردد، کفران و ناسپاسی صورت گرفته است و چنین مصرف کنندگانی اسراف کار و از ناسپاسان خداوند هستند. البته سپاس گزاری از خدا به معنی ناسپاسی از دیگران نیست؛ چون بر پایه دستورات دینی، وظیفه داریم از هر کس که به ما خوبی و

منبع
فرازهایی از سخنان حضرت فاطمه (س)، محمد حکیمی، دفتر دوم، مشهد بنیاد پژوهش‌های اسلامی.